

Ünnep

Kocsonyás ég, lucskos talaj,
nyugodt erdő. Nincs semmi baj!
Egy éve, hogy más ablakon
világít ki az otthonom.

A félig zárt redőny alatt
már ereszkedni kezd a nap,
az álmos ködfelhő pedig
havat is hozhat reggelig.

Az első ünnep egyedül.
Az ágyon fáradt angyal ül,
és együtt távozik vele
félig nyitott tekintete.

Egy gyerekradz a kanapén.
A vékony fenyők tetején
hólepte, álmos madarak,
és zöld lovak a fák alatt.

A félig zárt szempár alatt
egy mélyen alvó pillanat,
mert felejtani sem lehet
a kocsonyává vált eget.

Kocsonyás ég, lucskos talaj,
nyugodt erdő. Nincs semmi baj!
Sokat vártál, sokat, nagyon.
Szár az szavak a torkodon.

Valami jön, és vége lesz.
Valami vágat, félni kezd,
és elkezdenek hullani
a hóvirágok szirmai.

És remeg közöttünk a szél,
süvít, nyerít, de nem beszél,
jelen van és nincsen jelen
a szirmokban a félelem.

Lent a csend, fent a hó szítál,
és lassan mindent körbejár
az esti szél, a vacogás,
arcod, a sötét hallgatás.

Az esti széllel összenő
arcod, a sötét levegő.
Az esti széllel összeér
arcod, az ezeréves ér.

Az esti szél, a könnyű hó.
Arcod, a keskeny, zöld folyó.

Az üres föld, a fű helye.
A tél kiszáradt tengere.

Messzi paták a szűk úton.
Te is tudod, én is tudom,
hogy itt van, és hogy nincsen itt
az elnémított harmadik.

Az elnémított harmadik
jelenléte megváltozik.
Más lesz, és ugyanaz marad
a félig zárt szempár alatt.

Álmos madarak, zöld lovak.
Sokat vártál, nagyon sokat.
Valami szilárd bevonat
takarja el az arcodat.

A bőrödre nőtt kéreg és
a háncs alatti ébredés,
a szem alatti szurdok és
az arcodba vájt mélyedés.

A mélyedés, a repedés.
A fenyőkben a reszketés.
A fojtott pillanat, ahogy
meghallom vékony sóhajod.

A sóhajod, mely felszökik
a ciánkáli felhőkig,
s a hópehely, mely válaszul
a kézfejedre visszahull.

Fodrozódik a levegő.
Lassan kinyílik az idő.
Szirmokat ejt eléd a szél,
mély lélegzetet vesz a tél.

A fákon fehér fény ragyog,
és körülöttünk szótlanok
az ébren töltött hónapok-
ba belefáradt angyalok.

A tollaikra hó tapad,
és elviszik az ágakat:
az elfelejtett madarak
szárnyába fagyott gallyakat.

A fák tövében hóvirág.
Az erdő fehér némaság.
Vékony a csend, még alszanak
a torkodra száradt szavak.

Sokat vártál, sokat, nagyon.
Szár az a csend, és nem tudom,

hogyan maradhatnék ébren
arcod sötét erdejében,

de ki kell várnom azt, amíg
előbújnak a szavaid.
Nyílik a csend, és vége lesz.
Valami vágat, félni kezd.

Az elválás. A szétválás.
Az esti szél. A kántálás.
A száraz száj. A krákogás.
A levegőbe suttogás.

Száraz torok, száraz szavak.
Megdermedt, néma pillanat,
három szótag, hogy vége van.
Most már örökké vége van.

És mindörökké vége van.
Sötét van, tél van, este van,
és még sokáig este lesz.
Valami vágat, félni kezd.

Sokat vártál, nagyon sokat.
Száraz torok, lágymagányos.
Megszolgáltad magányodat,
a zöld lovat, az álmokat.

Megszolgáltad az álmokat,
a benned élő roncsokat,
a penészes angyalokat.
Sokat vártál, nagyon sokat.

Vártad a fényt, az olvadást,
a száradást, a ragyogást,
a vak felhőket vártad ott,
a három sötét szótagot.

Ajkaid közt a néma rést.
A hallgatást, a dermedést.
Az álomverte zöld lovat.
Sokáig vártál túl sokat.

A végét vártad, azt hiszem.
Már este van, már elhiszem.
A lassú fényt most elhiszem.
Most még nem vár rám semmi sem.

Alszik a nap, az ég csorog,
a fáradt angyal távozott.
A gyerekrájzot elrakom.
Sokat vártam, sokat, nagyon.

A fényfogót leengedem.
A szemhéjat leengedem.

A gyenge fényt leengedem.
Az álmokig leengedem.

Elengedem az álmokig
az angyal téli lovait.
Elengedem a sóhajod,
az égbe fagyott illatot.

Az álmaid elengedem.
A hőesést elengedem.
Az ünnepet elengedem.
Fogadom és elengedem.

Most este van és nincsen itt
az elnémított harmadik.
Megtartani hogyan lehet
a szemébe zárt fényeket?

Egy éve, hogy más ablakon
világít ki az otthonom.
Egy éve, hogy más résen át
furakodik be a világ.

Egy éve bennem vágat a
hallgatás fagyos, zöld lova.
Légzése köd, patája jég.
Kocsonyás talaj, lucskos ég.

A legnehezebb

Nehéz tél jön.
A madarak elfelejtenek
délre repülni, saját
fészükben maradnak,
és vékony szárnyaikba
gallyak fagynak.

Nehéz tél jön. A legnehezebb.
Egy forró tenger távoli
partját félig ellepik
az ázott gyerektollak.
Majd fölcsavarom a fűtést,
fehér dunnába dugom
a fejemet, és
megpróbálok kevesebbet
álmodni rólad,
róla.

Reggel

Aztán a lassú szemhéj mögül előbújik Eszter,
és módosítja az álom kristályszerkezetét.

Kiszedegeti a hajból az üvegszilánkokat,
a jéggé fagyott reggel esőcseppjeit,

belélegzi a fejbőr hideg mezőjéből felcsapódó
párát,
a tisztás tűzrakóhelyéből áradó fekete füstöt,

és elmeséli a szélnek, hogy milyen volt,
mikor a szorongás kitinpáncéljáról
lepattogzott a sűrű zománc,
és hogy milyen lesz,
mikor a merevre fagyott fűszálak nyári
emlékezetében
ropogni kezd a nap.

És elmeséli a karcos reggelt, a tisztás ébredését,
az összedermedt hajsálak súlyos olvadását,
a száradó fűcsomók nehéz fésülését,
a ráncosodó fejbőr hideg fonnyadását.

És elmeséli Eszter a módosítás végét,
a nyirkos fadarabok elfeketedését,
a szétfoszló füstjelet, az égbe szökő párát,
a zúzmaraszilánkok könnyű roppanását,
a kábult tűzbogarat, a ködöt, melyben ébred,
és elmeséli Eszter a szorongást a szélnek,
és elmeséli, hogy milyen lesz,
mikor a rejtőző tekintet
a nap fényében lassan,
nagyon lassan ragyogni kezd.

